

særlig det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) dem, idet han sagde, at der var gjort meget for at forbedre dem, og efter hvad jeg ved, er der ogsaa gjort meget, idet Enkedronning Louise vistnok ofrer meget betydelige Kapitaler paa Hospitalsvæsenet derovre. Det er dog ikke sikkert, at Enkedronning Louise vilde være saa begejstret, hvis hun fik rigtig Besked om, hvorledes disse Penge administreres. I et af de Breve, der er sendte til den Dame, jeg før nævned, rettes der et meget voldsomt Angreb paa Hospitalet i Christianssted. Der er paa dette Hospital en 80-aarig Læge, hvis Motto er: Negre, Hunde og Myg er de tre eneste Plager i Verden. Jeg vil sige til Finansministeren, at det var maaske ikke til Skade, at en Læge, der har et saadant Motto, blev flyttet tilbage til Danmark, her var han i alt Fald fri for Negre og Myg, saa han kun havde Hundene at slaas med (Afbrydelse). Ja, Myggene er nu ikke saa slemme her. Det hedder i Brevet: „Enhver kan tænke sig, hvorledes Forholdene er paa et Hospital, der er overfyldt af lidende Mennesker, som den gamle Mand i Virkeligheden foragter“, og saa gives der en meget drastisk Beskrivelse af Forholdene. Jeg vil meget gerne med den højtærede Formands Tilalelse oplæse et Stykke. Det hedder: „Tænk Dem et Hospital, der, som det er Tilfældet med Christianssted Hospital, er overfyldt med Patienter, af hvilke nogle er saa syge, at de er fuldkommen hjælpeløse, hvor Sygeplejersken gaar rundt med Kar med Næring og sætter et for hver Patient uden nogen yderligere Haandsrækning. Hvis nogen af de stærkere Patienter, som kan røre sig, ikke hjælper de svagere, vil disse sulte med Føden lige ved deres Haand, naar de er saa svage, at de ikke kan hjælpe sig selv. Den næste Morgen kommer Sygeplejersken, tager Karret med Føden og smider Indholdet bort uden at bryde sig det mindste om, hvorvidt Patienten, som hun er sat til at passe, har faaet noget. Efter de mange Henvendelser, der er sket til mig, er jeg nødt til at tro, at mange Patienter dør af Sult og forsømmelig Behandling. Jeg har ogsaa hørt fra udskevne Patienter, at det ikke er nogen usædvanlig Ting at finde døde paa Gulvet om Morgen, idet de stakkels syge i den sidste Døds kamp, da ingen barmhjertig Haand er til Stede for at lindre dem, falder ud af Sengen og dør paa Gulvet . . . En anden forkastelig Praksis paa Hospitalet er den at tvinge Patienterne til at arbejde og banke dem og putte dem i Celle.“

Saa nævnes der et Par Eksempler paa saadant Prygleri. Inspektøren har givet Ordre til en Sygepasser om, at han skal give en syg „nogle gode Lussinger“ og sætte ham i en Fange celle. Imidlertid maa Sygepasseren have været en mere skikkelig Mand end Inspektøren, for han slog ikke Manden, og da Inspektøren bebrejdede ham dette, siger Sygepasseren: „Ja, men der var ingen Grund til at slaa ham, for han gik godvilligt“. — En Tjenestepige, der er meget syg af Nyresygdom, sættes til at bære Vand, og hun bærer Vand, til hun styrter bevidstløs om paa Vejen, og tilfældige Mennesker finder hende liggende der. Og mange andre Ting siges der i denne Skrivelse; men saa beder vedkommende, der skriver det — det er altsaa en indfødt, der skriver til denne Dame —: De maa for Himlens Skyld tilintetgøre dette Brev, for at ingen skal faa det at vide, for Folk herovre har et Motto, der hedder: „Det skal vi huske ham“, og de husker ham det som Regel baade i 3die og 4de Led, staar der, og som Følge deraf er vedkommende angst for, at noget Menneske skal faa at vide, at dette er blevet meddelt.

Se, disse saavel som mange andre Ting taler i høj Grad uheldigt om Forholdene paa de vestindiske Øer, og jeg vilde ønske, at den nuværende højtærede Finansminister vilde tage denne Sag op til en virkelig alvorlig Undersøgelse. Jeg føler mig overbevist om, at for saa vidt han virkelig vil tage sig af Sagen, har han den fornødne haarde Haand og den fornødne Kraft til at rense op i Forholdene derovre, saaledes som der burde tages fat paa disse Forhold. Jeg ønsker ikke just, at der skal nedsættes en Kommission, for det fører maaske ikke til noget før om lange Tider; men efter min Mening var det bedre, om den højtærede Finansminister havde en Mand, som han stoled paa, og som havde baade Hjertelag og Forstand nok til at dømme i disse Spørgsmaal, og lod vedkommende Mand tage over og se paa Forholdene. Jeg er paa det rene med, at der er stærke Kræfter virksomme her i Byen for at opretholde den nuværende Ordning, for der er jo efterhaanden bundet store Kapitaler til den nuværende Driftsform paa de vestindiske Øer. Det er meget interessant, naar det i en af disse Skrivelser, som jeg har, hedder: „Hvis vor højtærede Velgører Hr. Holger Petersen“ — der sigtes til et Medlem af det andet høje Ting — „ønsker at vise sig som den sande og virkelige